17/07/2024

У Саборном Храму у Никшићу прослављени Свети царски мученици Романови

Свети царски мученици Романови, ктиторска слава Саборног Храма Светог Василија Острошког у Никшићу обиљежени су данас, уз молитвено учешће бројног вјерног народа. Свету Архијерејску Литургију служио је Његово Високопреосвештенство Митрополит кемеровски и прокопијевски Г. Аристарх, Руске православне Цркве уз саслужење Његовог Високопреосвештенства Митрополита црногорско-приморског Г. Јоаникија и Његовог Преосвештенства Епископа будимљанско-никшићког Г. Методија, те више свештенослужитеља.

Након прочитаног Јеванђеља, владика Методије обратио се окупљеном народу, рекавши да је данас диван дан – ктиторска слава овог Светог Храма и овог богом чуваног града Никшића.

„Окупили смо се да се Богу помолимо и прославимо угоднике Божије и мученике царствене цара Николаја II, Александру царицу и њихову дјецу: Марију, Анастасију, Татјану, Олгу, Алексеја царевића и да се опоменемо оног

пута и ријечи Господње, коју чусмо у светом Јеванђељу: Не бојте се оних који вам могу убити тијело и ништа више од тога, него се бојте онога који може погубити душу и тијело и бацити у огањ вјечни, паклени. Поред физичке смрти, која је једина извјесна у људском животу, а све остало је несигурно, постоји и та друга, тежа и опаснија смрт о којој Христос говори, а то је духовна смрт и смрт душе“, навео је Владика, напомињући да је тјелесна смрт раздвајање душе од тијела, а духовна је раздвајање бића људског, душе људске од Бога, Животодавца и Створитеља свога.

Каже Господ: Онај који хоће, дакле, добровољно да иде за мном нека узме крст свој и нека пође за мном. Он позива не на морање, него на добровољно слијеђење Њега и Његове благе вијести, поручујући да ће сви они који буду ишли за Њим имати Његову судбину. Ако не будемо онако страдали и били убијени као што су били многи убијени Свети мученици, поготову у првим вјековима, а и данашњи које прослављамо, а оно макар да ћемо трпјети понижења, увреде, патње, муке и прогоне и да будемо спремни да то прихватимо раширених руку, јер све што је од Бога, што нам долази у нашем животу, иако то у првом тренутку можда тако не изгледа, али, на крају је ипак слађе од меда“.

„То је народно искуство, искристалисано кроз вјекове. Ко настоји да сачува живот свој, изгубиће га, каже Господ, а ко живот свој изгуби мене ради и Јеванђеља ради, тај ће га сачувати и задобити, још каже: Шта вриједи човјеку ако цијели свијет задобије, а души својој науди. Цијела суштина и смисао нашег постојања јесте управо то – чување душе своје као зјенице ока, а чува се тако што се избјегава гријех и заобилази гријех који нас једини може одвојити од Бога и бацити у ништавило и таму најкрајњу“, бесједио је Његово Преосвештенство.
Указао је на то да се цар Николај, који је био у пријатељским односима са Кајзером Вилхелмом њемачким, у Првом свјетском рату опредијелио да помогне словенској православној браћи, нападнутим краљевинама Србији и Црној Гори, од Аустроугарске монархије и тиме је директно угрозио себе, свој народ и царство.

„Али је знао шта је изабрао, изабрао је оно због чега се прославио у све вјекове, изабрао је оно што је Богу угодно и што је Христос тражио од њега да живот свој положи за своју браћу. Зна то овај народ као што знамо ко нам је мајка, а не представља нам се да је то и шта нам жели, тако и знамо шта је за српски народ значио руски цар и руска земља и руски народ. Имамо благослов да баш на данашњи дан нам дође Митрополит кемеровски да

служимо заједно Литургију и тиме још једном потврдимо нашу заједницу, љубав, заједништво и заједничку жртву коју подносимо на истом путу Христовом којим идемо и слиједимо, Њему следујући наше славне витезове духа, светитеље и претке“, казао је Владика Методије.

По одслуженој Литургији, Епископ домаћин Владика будимљанско-никшићки Методије заблагодарио је Богу и Светим царским мученицима на данашњем дивном сабрању, ктиторској слави Саборног храма у Никшићу, посвећеног Светом Василију Острошком, једном од најпоштованијих светитеља у нашем народу. Изразио је захвалност Митрополиту Аристарху, који је дошао да учествује у овом литургијском сабрању и началствује светом Литургијом као и Преосвећеном Митрополиту Јоаникију.

Сабранима је архипастирску поуку упутио Митрополит Јоаникије, рекавши да су се сабрали око имена Божјег, да се Његовом силом освете, оснаже и да се на овој заједничкој молитви надахну божанском љубављу и нахране небеским хљебом, Светим Тајнама Христовим.

„Али, исто тако, и да прославимо ктиторску славу овог светог храма, да прославимо царске мученике: цара Николаја II, царицу Александру, царевића Алексеја и четири кћери велике књегиње: Олгу, Татјану, Марију и Анастасију и оне који су са њима пострадали. Када прослављамо ктиторску славу овог светог храма онда заједно са царем Николајем помињемо и његовог оца цара Александра III у чије вријеме је већ било ријешено да се подиже овај свети храм уз помоћ руске царевине и који је подигао Царев мост овдје и повезао Никшић са Брдима, Бјелопавлићима. Толико спомена и знамења су њих двојица оставили овдје. Исто тако се сјећамо да Свети цар Николај није био само ктитор овога храма, него и многих великих монументалних храмова широм Русије, али и широм Европе и Свете Земље“, навео је Митрополит Јоаникије, додајући да свуда по Европи се могу видјети руске цркве и светиње које су подигнуте у царско вријеме, те да је велики број њих из доба цара Николаја.

„И у Светој Земљи исто тако, дакле, био је човјек велике вјере и велике љубави, оне љубави која је спремна да се жртвује за Цркву Божју, за свој народ, за своју отаџбину, али да се жртвује и за друге, њему блиске народе. Он је у најтежим временима наше новије историје стао иза српског народа кад је био нападнут, у њему смо цијело вријеме рата имали тврди ослонац, у њега и у руску Царевину, а када је дошао најтежи моменат, када се показало лицемјерје западних савезника који су били препустили српску војску и српски народ према Солунском фронту кад су ишли, смрти и говорили да се

не вриједи за њих борити, да су већ пропали, он је тада ултимативно рекао да уколико они не пошаљу помоћ коју су дужни послати као савезници, коју су обећали да ће он иступити из рата и направити сепаратни мир са Њемцима“.

„Толико је он био човјек велике душе, али, нажалост, завршио је онако како по нашим људским мјерилима није требало. Потпуно невин он је био принуђен да се повуче са царског престола, толико су западне земље и службе вршљале по Русији да су усмјерили кривице за све тешкоће према руском цару и тражили су многи од њега да се повуче и да тиме помогне Русији. И он се повукао, али злоба није стала ту, него је тек добила замах и само су бољшевици, безбожници тог времена у Русији вребали моменат да дођу главе Светом цару Николају и не само њему, него и цијелој његовој породици. Најстравичније убиство и најстравичнији злочин у 20. вијеку свршио се приликом убиства цара Николаја и његове породице“, бесједио је Високопреосвећени Митрополит Јоаникије.

Није то, по његовим ријечима, било само лишење живота, него је то било и сатанско изживљавање над тијелима жртава, која су бензином спаљена и сумпорном кисјелином уништавана.

„Међутим, нађени су њихови Свети остаци и после дуго времена, када се име цара Николаја није смјело ни поменути широм бившег Совјетског савеза, одједном је дошло вријеме његовог прослављења. Руски народ, Руска православна Црква га је канонизовала и прибројала лику Светих, њега и цијелу царску породицу, али то је био моменат од када је руски народ смјело закорачио да се врати својим традиционалним вриједностима, својој светој вјери, својој историји, својој традицији, својој култури, и да склони мреже заборава са очију руског човјека. Ми помињемо доброчинства руских царева, РПЦ према српском народу и посебно према Црној Гори“.

„Видите како је лијеп и величанствен овај Свети Храм, наравно, уз цара Николаја помињемо и нашег краља Николу у чије вријеме је овај свети храм подигнут и много се старао око његовог подизања, али прво помињемо цара Николаја због тога што без његове помоћи не бисмо тада могли саградити ниједан мали храм, а камоли овако величанствену цркву у то вријеме. Русија је учинила много више, кад бисмо сабрали сву руску помоћ која је дошла Црној Гори, од Митрополита Данила Петровића па до краља Николе било би много оваквих величанствених храмова по Црној Гори, ако бисмо ту вриједност претворили у храмове. Добро знате да је и краљевски двор краља Николе, војска и просвета Црне Горе да су били у потпуности на буџету руске

царевине. Ми та доброчинства не заборављамо и то посебно желимо да истакнемо приликом славе овог светог храма, јер нас је света вјера православна толико зближила и сјединила са братским руским народом и продубила све наше друге братске културне и духовне везе. Због тога нам је част да још једном поздравимо Његово Високопреосвештенство драгог нам Митрополита кемеровског и прокопијевског Г. Аристарха који нам је дошао у госте и данас началствовао овом светом службом, узнио свете молитве Господу Богу, из његових руку смо се сви данас овдје причестили и рукоположио новог ђакона Душка, нека му буде на здравље, радост и укрепљење за све дане његовог живота, његове свете службе“, рекао је Митрополит црногорско-приморски Јоаникије, позвавши Високопреосвећеног Митрополита Аристарха да благослови сабрање и обрати се својим празничним словом.

Владика Методије је овом приликом казао да неће бити потребан преводилац да би преводио обраћање Митрополита кемеровског и прокопијевског Аристарха, јер говоримо истим језиком, исти смо народ и иста крва нам тече кроз вене.

„Ваша високопреподобија, драги оци свештенослужитељи, браћо и сестре.

Ми смо се данас овдје сабрали, у овом светом намољеном храму, да заједно прославимо Свете страстотерпце, цара Николаја и његову супругу Александару са њиховом дјецом. Прослављајући угоднике Божије, српска и руска Црква се подсјећају времена када је са овим страдањем почео пут страдања и исповједништа руске и српске Цркве. Благодарим владикама Методију и Јоаникију што у овом храму, данас можемо заједно да служимо и да се сјетимо подвига цара Николаја, који се тиче не само наше историје већ и српске Цркве. Он је, заиста, много урадио за наше народе, учвршћујући својим подвигом наше јединство, ево, више од сто година. Служећи свету Литургију, ми смо осјетили ту љубав коју имамо у Христу и посвједочили смо, причешћујући се из једне чаше, опет, наше јединство, јединство братских цркава. И данас смо се молили цару страстотерпцу да и он измоли, пред престолом Божијим, да се то јединство сачува и утврди вјера у људским срцима, нада, и умножи љубав међу нама.

Ова заједничка служба и међусобна подршка је сведочанство о испуњавању заповијести, коју нам је Он оставио, рекавши да волимо једни друге, да будемо једно. Веома је важна та подршка у времену када нас свијет окружује разним изазовима, на шта је одговор, прије свега, јеванђељска истина. По ријечима Његове Светости руског Патријарха Кирила, главни задатак

пастирског и архипастирског служења је да, чувајући традиције наших народа, истовремено уносимо у овај свијет и свјетлост Христовог учења. Учити народ православном учењу и утврђујући људска срца божественом благодаћу, благодаћу Духа Светога. Ми и ви, драге Владике, пастири и архипастири, имамо исте темеље, исту наду, а нада наша и прибјежиште наше, по ријечи Божијој, је Господ Исус Христос. Зато заједно извршавамо општецрквену мисију, помажући једни друге у тешким тренуцима историје и судбине, испуњавајући тиме тај Божији закон и заповијести.

Желимо вам, драги владико Методије, да Вам Ваша будимљанско-никшићка Епархија процвјетава и напредује и гради храмове Божије, али оно што је још важније је да се укрепљује православна вјера у људским срцима, утврђује нада и мир у душама и умножава љубав ка ближњему. Нека би се у овом нашем служењу, пастирском и архипастирском, увијек испуњавале ријечи које нам је Господ казао и које Црква понавља све вријеме, пред почетак божествене Литургије: Да се свијетли свјетлост ваша пред људима, да виде ваша добра дјела и прославе Бога Који је на небесима.

Владико, ви сте недавно посјетили нашу кузбаску Митрополију, данас смо ми дошли код Вас да би смо, поново, заједно прославили Господа и помолили се Светим угодницима Божијим. Дозволите ми, драги Владико, да Вам на успомену овој нашој посјети и сусрету, уручимо икону Свете великомученице Варваре, посебно значајне за Кузбас и рударе, који често ризикују животом и здрављем, а чије је она заступница, а такође и икону Светих царских мученика да нас подсјећа на данашњу службу и љубав једних према другима. Такође, бих свима овдје да пренесем благослов Његове Светости Патријарха руског Кирила у виду иконе Покрова Пресвете Богородице над Кузбаском земљом, коју сте, Ви и Владака Јоаникије, посјетили када смо, такође, заједно служили, молећи се за српску и руску Цркву," закључио је владика Аристарх.

Преосвећени Епископ Методије је уручио Митрополит Аристарху на дар патерицу.

Потом су, поводом ктиторске славе, освештани славски приноси и преломљен славски колач.

Одслужен је помен царској породици Романов, а уз њих и другим ктиторима, свештенослужитељима и добротворима Саборног храма у Никшићу. Литургијском сабрању, које је појањем пратио хор Преодобне мајке Ангелине, присуствовали су: Владислав Маслеников, Амбасадор Руске Федерације у Црној Гори, Марко Ковачевић, предсједник Општине Никшић, предсједник ЦО

Сретен Милатовић.

У току Литургије, Високопреосвећени Митрополит Аристарх рукоположио је службеника Секретаријата Епархије будимљанско-никшићке ипођакона Душана Перића у чин ђакона.

mitropolija.com